

gøre, for det var der flertal for i Folketinget i forvejen. Jeg tror, at hele Folketinget gik ind for den behandlingsgaranti. Og når man så ikke sammenkæder behandlingsgarantien med en ekstra bevilling til sundhedsvæsenet, så ved vi jo godt, at en behandlingsgaranti for nogle sygdomme uden ekstra ressourcer naturnødvendigt og helt logisk fører til længere ventelister til behandling af andre sygdomme. Det vil sige, at ventelister til behandling af de banale sygdomme, som ikke er livstruende, men livsskadelige, fremover bliver længere.

At regeringen derudover synes, de har lyst til at give Venstre en ideologisk gevinst ved at begynde at nævne mulighederne for behandling på privathospitaler, siger bare alt om, at regeringen har mistet principperne i forhold til det, de sagde før valget, hvor de jo også var imod privathospitaler.

Og som om det ikke var slemt nok, at man ikke giver penge til, at man kan opfylde løfterne om behandlingsgaranti, går man på jagt i amternes pengekasser og pålægger dem et bidrag til statskassen på 300 mio. kr., fordi man påstår, at de har øget aktiviteten for meget. Er der nogen i Danmark, der har opdaget, at amterne har for mange penge? Jeg har ikke mødt nogen, der mener, at amterne har for mange penge, på nær én person, landets finansminister, der synes, amterne har for mange penge, og derfor skal nogle af dem hentes hjem i statskassen.

Hr. Jan Petersen var i sin ordførertale inde på, at der er en realvækst i kommunerne. Det er der ikke. Den økonomiske aftale, der er lavet med landets kommuner, siger 1 pct. i realvækst. Da 1 pct. er mindre end lønudviklingen, og da den offentlige sektor hovedsagelig består af løn, betyder en vækst på 1 pct. et reelt fald i aktivitetsniveauet. Sådan bliver det, og derfor ser vi i kommunerne, at der er reelle nedskæringer rundt omkring.

Mangel på hjemmehjælp, sagde hr. Jan Petersen. Jo, det er jo rigtigt, men hvorfor mangler der kvalificeret, uddannet hjemmehjælp, som hr. Jan Petersen var inde på? Jo, det gør der jo, fordi der er blevet skåret så meget ned, at folk flygter fra det erhverv. Der er ikke ressourcer nok. Det er for hårdt arbejde. Det er for utilfredsstillende. Derfor er det da også underligt, når man her står og siger, at problemet er, at der mangler uddannet hjemmehjælp, at der så ikke straks sættes nogle ressourcer af til at gøre det mindre nedslidende at være hjemmehjælp

og dermed beholde folk i arbejde, samtidig med at man sætter gang i en uddannelsesindsats.

Man siger, man vil så meget godt, men når det kommer til realiteternes verden, sker der ingenting.

Man leder også meget forgæves efter miljøet i finanslovaftalen. Hvor er ændringsforslagene, der gør en indsats for miljøet, for økologien? De er der ikke.

Hvor er løfterne om, at børnefamilierne skulle have et vældigt løft? De er der ikke.

Så ved jeg godt, man hele tiden bliver stillet over for svaret: Der er jo ikke råd. Det er selvfølgelig enkelt at sige, men vi vil ikke acceptere det argument alene af den ene grund, at når der gives 4 mia. kr. ufinansieret til erhvervslivet i skattelettelser, er der selvfølgelig råd. Så er det bare et spørgsmål om prioritering. Det er punkt 1. Selvfølgelig er der råd. Det er et spørgsmål om prioritering.

Men man kunne nu også komme ganske langt, uden at det kostede særlig meget. Noget af det basale i Enhedslistens ændringsforslag går ud på at bruge dagpengene aktivt til at skabe rigtige job til gavn for velfærd, til gavn for miljøet i stedet for at holde folk i arbejdsløshed, betale dem dagpenge og have dem ansat i mærkelige puljejob og andre ordninger.

Det er sådan, at hvis man tager dagpengeudgiften og dertil lægger det beløb, vi hvert år bruger på aktivering på tåbelige kurser, på at genere mennesker, ja, så har vi faktisk mere end det, det koster at ansætte mennesker på normale løn- og arbejdsvilkår som hjemmehjælper, som pædagog, i sundhedssektoren, hvor der er brug for flere hænder, end der findes i øjeblikket.

Det er faktisk kun et spørgsmål om at prioritere, om man vil sætte folk i rigtigt arbejde eller man synes, det er vigtigt, at de holdes i aktiveringsordninger og på underlige kurser.

Vi foreslår endvidere, at man går den modsatte vej af regeringens forslag om at give skattelettelser. Vi foreslår, at man dropper de foreslåede skattelettelser og tværtimod sætter erhvervsskatten op til 40 pct. Den er i forvejen langt under de 34, der tales om i dag, på grund af mulighederne for at skubbe skatten uendeligt foran sig. Hvis vi satte den op til 40, kom den bare nærmere den skatteprocent, vi formelt siger, der er i dag.

Der kan uden videre spares et par milliarder på militæret. Selv om vi stadig væk skulle ønske at have noget tilbage, som vi kan bruge til